

UITBURGEREN, BABY!

Simona Denicolai & Ivo Provoost

HET UITBAGGEREN VAN HET INBURGEREN VS.
 HET INBURGEREN VAN HET UITBAGGEREN

Om het de vertalers, de uitgevers en de galeriehouders niet al te moeilijk te maken, hebben we er van afgezien deze tekst in meerdere talen op te stellen zodat de verschillende talen met elkaar verstrengeld, of intertined zouden raken. In zekere zin ligt het wel voor de hand, in verband met het werk van Denicolai & Provoost, te spreken over semantische porositeit, over verplaatsingen, omleidingen, omdraaiing van codes en talen – van welke aard dan ook overigens (idiomatisch, plastisch, enz....).

Voor hen is taal ook een publieke ruimte, die ieder van ons zich, op zijn manier, naar wens opnieuw kan toe-eigenen, een ruimte voor ontmoetingen en uitwisselingen, en als zodanig onvermijdelijk ook een ruimte voor kruisingen, uitwissing, discrepanties en misverstanden, vruchtbaar en betekenisvol.

Geheel in overeenstemming met hun taalgebruik en hun praktijken als KUNSTWÜRME, zullen we ons wel veroorloven om enkele relevante citaten uit vroegere kritische verhandelingen in het tekstcorpus te injecteren zodat ze er opnieuw door worden opgenomen.

IL GUFTI DEL TRAFU

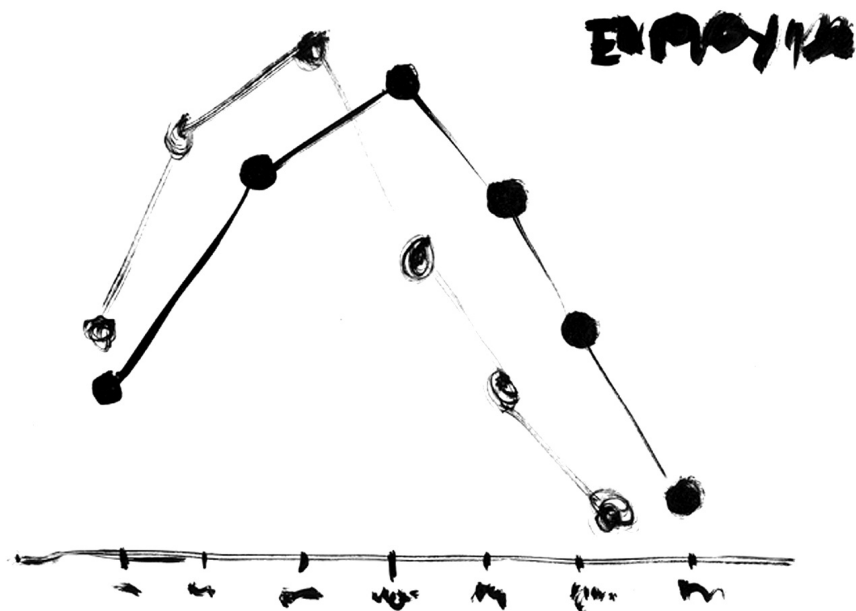
% PELLE CORPO	COSTI MATERIE LAVORO	% PELLE CORPO	% S.P.	TECNICITÀ	COSTI S.P.	% PELLE CORPO	TECNICITÀ	COSTI S.P.	PUNTI ADT	
									n.	s.
2075	11.0.11	3711	—	104.5.0	0.15	—	104.5.0	0.15	45	35
2106	16.1.16	55.7	—	100.5.0	0.15	—	100.5.0	0.15	45	35
2104	2.3.8	37.7	—	100.5.0	0.15	—	100.5.0	0.15	45	35
2146	36.0	111	—	100.5.0	0.15	—	100.5.0	0.15	45	35
2171	3.08.1	39.21	—	100.5.0	0.15	—	100.5.0	0.15	45	35
2194	28.16.1	6.136	—	100.5.0	0.15	—	100.5.0	0.15	45	35
2195	95.7.7	25.71	—	100.5.0	0.15	—	100.5.0	0.15	45	35
2347	27.1.0	36.28	—	100.5.0	0.15	—	100.5.0	0.15	45	35
2402	76.4.9	9.27	—	100.5.0	0.15	—	100.5.0	0.15	45	35
2220	12.9.0	1200	—	100.5.0	0.15	—	100.5.0	0.15	45	35
2353	25.3.1	12.4	—	100.5.0	0.15	—	100.5.0	0.15	45	35
2111	16.4.7	37.21	—	100.5.0	0.15	—	100.5.0	0.15	45	35

In deze tentoonstelling voor West waarvan de pakkende, tegendraadse, titel de conventies van de politieke correctheid in de wind slaat; in dit project, dat even geleidelijk autoreferentieel is als open, inclusief en evoluerend, worden directe verwantschappen met voorafgaande producties verrijkt

en verweven met de banden die ontstaan tussen de werken onderling naarmate ze in de loop van het bezoek ontdekt worden.

Zonder ons te bekommeren om enige chronologische, logische of alfabetische rangschikking, laten we deze tekstuele omzwerving beginnen met een apotropaeïsch element, namelijk het wild geblaf dat uitgaat van een videoprojectie, en in de middengang van de galerie weergalmt. Het gebrul wordt voortgebracht door een loop-montage van tekenfilmfragmenten die van het internet bijeengesprokkeld zijn. Deze overmaat aan bloedige kaken en gestileerd dierlijk geweld, die structureel deel uitmaakt van de video ABC, is in feite een *mise en abyme*: de sequentie wordt door een projectie-installatie ingebed in het hoofdvideobeeld en de toeschouwer ontdekt haar als een soort terzijde via een beeldscherm dat achter in een schoolklas staat waar zich het eponieme voorwerp of onderwerp van de sequentie afspeelt.

De plaats en het moment van de les zijn allesbehalve onbeduidend, want het gaat om een les Nederlands in het eerste leerjaar van een kansarme school in Molenbeek (Brusselse gemeente). De juf, Mw. Heymans, heeft een zeer persoonlijke pedagogische aanpak, waarbij ritme en multisensoriële leertechnieken een belangrijke rol spelen. Zo wordt het lesuur, dat wordt besteed aan het leren van het woord *roos*, regelmatig onderbroken door een intermezzo van bewegingsgymnastiek die iets weg heeft van een kung fu

oefening. De kinderen worden op die manier aangemoedigd om het aanleren van nieuwe klanken en fonemen te koppelen aan de impuls van de expressieve gebaren en bewegingen. De indruk van vrije, en tegelijkertijd ingehouden kracht en onstuimigheid die er van uit gaat, vormt een interessant visueel en semantisch tegenwicht van de twee sequenties, *frames in the frame*, een visuele jigsaw ingebed in de sequentie achter in de klas, dat wil zeggen, voor ons op de voorgrond van het beeld. Want naast de compilatie cartoonfragmenten, zien we ook een Mac laptopscherm met een speciaal door Denicolai & Provoost ontworpen animatiesequentie, een herinterpretatie van een historisch moment (dat overigens, en dat moet hier benadrukt worden, naar behoren is verfilmd en gearchiveerd) van zwijgend politiek en cultureel protest: het tafereel speelt zich af tijdens de Olympische Spelen van Mexico in 1968.

Nadat de hardlopers Tommie Smith en John Carlos respectievelijk de eerste en de derde plaats hadden behaald, staken zij, op het moment dat ze op het podium gingen staan en de Olympische fanfare het Amerikaanse volkslied inzette, hun vuist in de lucht – het symbolisch Black Power verzetsteken. Hoe stilzwijgend dit gebaar ook was, de consequenties logen er niet om: Smith en Carlos werden onmiddellijk het land uitgezet, terwijl hun collega en zilveren medaillewinnaar Peter Norman, die een solidariteitsbadje droeg, een flinke boete opgelegd kreeg.

Los van de gemeenschappelijke thema's (de vraagstelling omtrent integratie en haar grenzen, het verzet tegen racisme en cultureel geweld – hetzij impliciet, hetzij expliciet (de honden)), veronderstelt het toe-eigenen van de historische sequentie en omzetten in een animatiefilm door Denicolai & Provoost, op zichzelf al een esthetische en politieke keuze, die, metaforisch gesproken, verwijst naar een vrijheid die ons eigen is, namelijk de vrijheid om ons culturele referenties individueel toe te eigenen.

Daarnaast kan het bijeenvoegen van deze Denicolai & Provoost-animatie met gefilmde werkelijkheid (de klas) en 'exogene' werkelijkheden – ook al zijn die uitgezocht en samengesteld (de honden) – eveneens beschouwd worden als een statement van een creatieve strategie die gebaseerd is op de heilzame vermenging en porositeit van de betekenisdragers, die onverschillig geassimileerd, hertoegeëigend of nieuw geschapen worden. Bovendien zijn er tussen de verschillende beeldschermen (daarvan zijn er minstens drie in ABC, nog afgezien van het mentale beeld van de toeschouwer, die ze ontvangt, gewaar wordt en selectief verbindt) toevalligheden/

overeenkomsten/formele tegenstellingen (de gebarengymnastiek van de scholieren versus de geheven vuist van de hardlopers of de roze kleur van een jurk ten opzichte van het woord roos op het bord) waardoor wij als toeschouwer aan het denken worden gezet. Als we deze drie zich herhalende sequenties naast elkaar zetten (ze duren respectievelijk 17:00 en 3:30 min.) komen we op (24 x 60 x 17 x 3 x 0,5) combinatie mogelijkheden van hun verschillende visuele frames... Deze metatekstuele veelvuldigheid, deze verstrengeling van beelden, betekenissen en overeenkomsten is natuurlijk een voorrecht van de kijker, die de spelers in de filmsequentie niet toekomt. Maar is dat niet juist een van de essentiële boodschappen van deze videomontage, de subtekst die erin besloten ligt, en die overigens achter elke vorm van gearticuleerde herinterpretatie en volwaardige assimilering van de werkelijkheid schuil zou kunnen gaan: weten dat we de deelnemers, of ook de figuranten zijn van inzetten, of beter, van puzzels (sociaal, cultureel, economisch, relationeel...) die even verweven en gelaagd als talrijk zijn, en die ons in hun globaliteit ontgaan, maar die we ons niettemin kunnen proberen selectief voor te stellen door het aanleren van een beheerste distantiëring ...

Van inburgering naar integratie is een voor de hand liggende linguïstische stap, maar vooral voert hij ons terug naar de voorstellen die de bezoekers aantreffen als ze de ruimte van West betreden. Het gaat om werk dat performatieve medewerking behoeft van verenigingen. We moeten dan ook beslist terugkomen op het project INTEGRATIE, dat in 2007 door Denicolai & Provoost werd opgezet als antwoord op een officiële uitnodiging om deel te nemen aan het uitbreiden van het kunstcentrum Netwerk door middel van een kunstvoorstel.

'Ce 15 septembre dernier, à 15 heures précises, Mme. Ilse Uyttensprot, bourgemestre d'Alost, se tient près de la Dendre, en présence d'Edouard Martin, et d'une assemblée aussi nombreuse qu'indéterminée et choisie. Des officiels, les artistes, Simona Denicolai et Ivo Provoost, des amis des artistes, la direction et les collaborateurs de Netwerk, des passants et des curieux, d'Alost, d'ici ou d'ailleurs.

D'un geste précis et spécifique, elle jette, par-dessus son épaule droite, une pierre, la première pierre, dans la rivière.

Le projet performatif et parabolique, qui a remporté le concours ouvert par Netwerk pour marquer l'occasion, s'appelle INTEGRATIE: Intégratie comme l'intégration

BIOPROJEKCIJA

Cirkonirani su dijeli
 pozitivnih i negativnih
 i gubitka počinju biti
 ekonomski
 dugotrajna
 ekonomski rezultati
 nepovoljni
 ekonomski
 struktura - kao
 heterogenost za
 područja razvijena su
 suha, razvijena
 struktura
 koncentracija, a
 nepovoljni
 učinci
 vremenskih
 promjena utiče
 i na njihovu
 ekonomiju.

REGIONS SA POUZIVANOM
 BIOMONITORSKIM PROGRAMOM

REGIONS SA NEGATIVNIM
 BIOMONITORSKIM PROGRAMOM

REGIONS SA NEUTRALNOM
 BIOMONITORSKIM PROGRAMOM

d'une extension au centre d'art dynamique qu'est Netwerk. Une aile qui veut exprimer l'ouverture vers la ville.

Et c'est assurément dans cette direction, vers le centre urbain, vers l'extérieur et l'ailleurs, que le geste de la proposition de Simona Denicolai & Ivo Provoost assume un premier sens. Le deuxième vient tout aussi facilement dans l'intelligence aisée du détournement de ce geste, celui de la pose des premières pierres qui sont l'apanage et le privilège symboliques des élus et autres représentants des autorités constituées.¹

In afwijking van de gangbare interpretatie van dit soort wedstrijden, bestond hun voorstel uit een performance die tijdens de inauguratie van het gebouw door de burgemeester van Aalst, België, Mevrouw Uyttersprot, werd uitgevoerd (in plaats van het leggen, van de eerste steen, het werpen ervan in de Dender, de rivier van Aalst die langs het kunstcentrum stroomt), en uit een communicatie-inspanning voor en na de performance, waarbij affiches in publieke ruimtes werden aangebracht en advertenties in een welbekend tijdschrift geplaatst.

'Le graphisme dédoublé de l'encadrement tremblant annonce le caractère inclusif, évolutif et mouvant de cette intégration architecturale. Il est repris littéralement dans une campagne d'affichage qui a eu lieu à Alost, Gand, Bruxelles et Anvers.

En toute logique, il a été traduit dans les deux autres langues nationales et dans les deux langues les plus parlées en Belgique par les populations (intégrées?) issues des vagues migratoires: l'arabe et l'italien.

En soi, les options de traductions seraient déjà significantes. S'y rajoute le fait qu'au lieu d'utiliser les offices de traducteurs diplômés, Denicolai et Provoost ont résolu d'utiliser des traducteurs automatiques tels que Babel fish. Cela donne en français les approximations syntaxiques et lexicales suivantes:

LE MAIRE / ILSE UYTTERSROT
LA PREMIÈRE SI PIERRE / DE LA TRANSFORMATION JETTE
FONCTIONNE DE RÉSEAU / AU SUJET DE SON ÉPAULE DROITE
DANS LE DENDER
EN PRÉSENCE DE / EDOUARD MARTIN
LE SAMEDI 15 SEPTEMBRE 2007
LE BOIS QUAI (SANS N°) ALOST
À 15:00 HEURES PRÉCISE
INTEGRATION (traduits le Babel Fish)

Je vous laisse imaginer la suite pour les autres langues. En soi, métaphore et questionnement, en ces temps de sur- et mis-médiatisation technologiques, d'une autre forme d'intégration, l'opération acquiert certes, en ce moment précis dans le contexte géographique de notre pays métissé, des résonances spécifiques.

Détournement initial d'une intégration architecturale, le projet se fait, à l'heure de la globalisation, surlignement d'intégrations culturelles vacillantes.^{1 2}

Geheel in de lijn van de selbstbewusste KUNSTWÜRME³, werd INTEGRATIE daarna gebruikt als uitgangspunt voor het project BAD TRANSLATIONS ARE CHEAPER, dat vorig jaar in Brussel bij Aliceday werd gepresenteerd. Om precies te zijn, diende het Nederlandstalige affiche waarop het performatief gebaar van Mevrouw Uyttersprot werd beschreven en dat gezeef-

¹ Zie Emmanuel Lambion, Denicolai & Provoost, Paraboles à vau-l'eau, in: L'art même, IV, 2007, n° 37, p. 39

'Op 15 september, om 15 uur stipt, stond de burgemeester van Aalst, België, Mevrouw Ilse Uyttersprot, aan de oever van de Dender. Ze stond er in het gezelschap van Edouard Martin en een menigte die even select als divers te noemen viel. De officials waren er, de kunstenaars Simona Denicolai en Ivo Provoost, vrienden van hen, de directie en de medewerkers van Netwerk, plus een aantal nieuwsgierigen en voorbijgangers uit Aalst en verder.

Met een precieze beweging werpt ze een steen – de eerste steen – over haar rechterschouder in de rivier.

Het performatieve en parabolische project dat de winnaar was van de wedstrijd voor de integratie van een kunstwerk uitgeschreven door Netwerk ter gelegenheid van het einde van de verbouwingswerken, heet Integratie: de integratie van een uitbreiding van het kunstencentrum, dat zijn vleugels naar de stad uitslaat.

En het is ongetwijfeld die beweging naar het stadscentrum, naar de rand van de stad én naar de buitenwereld die de steenworp uit het voorstel van Denicolai & Provoost een eerste betekenis geeft. De tweede is niet ver te zoeken: de laconieke reïnterpretatie van de eerstesteenlegging, het ritueel dat het historische voorrecht vormt van verkozenen en andere publieke mandatarissen.'

² Zie Sylvie Boulanger, Simona Denicolai & Ivo Provoost, Bad Translations are cheaper in Multitudes, Google et au-delà, zomer 2009, citaat uit Emmanuel Lambion, Question de traces, traces and perspectives in Network Annual 2007, pp. 56-71 & 193-196

'De vormgeving, met de dubbele letters en het beverige kader, verwijst naar het inclusieve, beweeglijke en evoluerende karakter van deze architecturale integratie. Ze worden op dezelfde wijze hernomen voor een affichecampagne in Aalst, Gent, Brussel en Antwerpen. De tekst wordt, volgens een bepaalde interne logica, vertaald in de twee andere landstalen, maar ook in de twee talen die het meest gesproken worden door de (al dan niet geïntegreerde) bevolkingsgroepen van andere origine: het Arabisch en het Italiaans. De keuze om vertalingen te maken is op zich al veelbetekenend. Maar Denicolai & Provoost besluiten ook om niet met gediplomeerde vertalers te werken, maar met vertaalmachines als Babel fish. Dat levert in het Frans een vertaling op met de onderstaande woorden en zinsneden:

LE MAIRE / ILSE UYTTERSROT / LA PREMIÈRE SI PIERRE / DE LA TRANSFORMATION JETTE
FONCTIONNE DE RÉSEAU / AU SUJET DE SON ÉPAULE DROITE / DANS LE DENDER / EN PRÉ-
SENCE DE / EDOUARD MARTIN / LE SAMEDI 15 SEPTEMBRE 2007 / LE BOIS QUAI (SANS N°)
ALOST / À 15:00 HEURES PRÉCISE / INTEGRATION (traduits le Babel Fish)

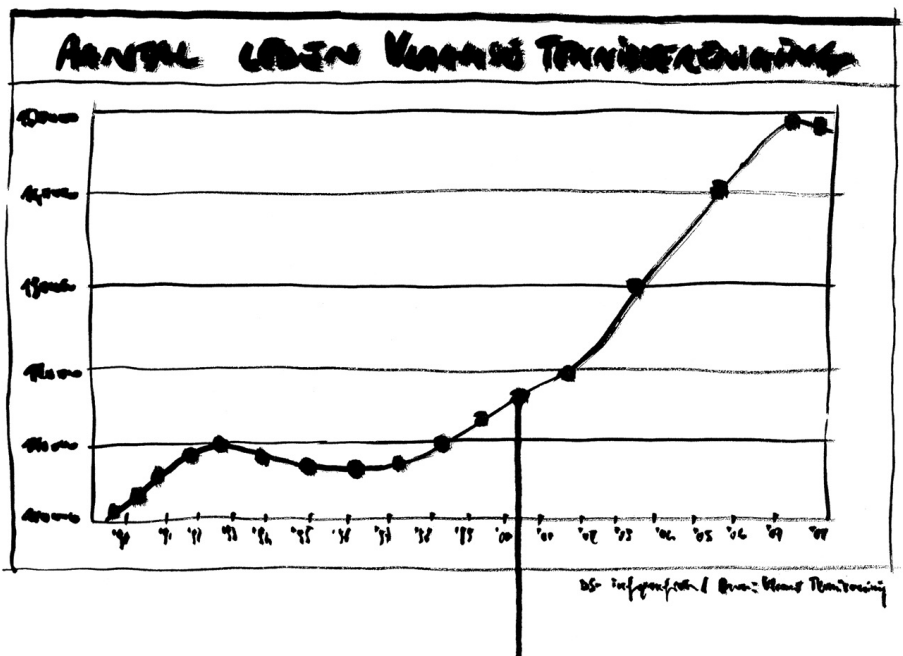
De andere vertalingen laat ik over aan de verbeelding van de lezer. In tijden van technologische mediastoomissen en dito blindheid is deze operatie een metafoor voor en een bevestiging van een andere vorm van integratie. En in de specifieke geografische context van dit hybride landje krijgt ze op dit moment alvast een specifieke bijklank. Als initiële reïnterpretatie van de integratie van een kunstwerk jungeet dit project in tijden van globalisering als de marketing van aarzelende vormen van culturele integratie.'

³ De aardworm van Simona Denicolai & Ivo Provoost: een tekening, maar ook een metafoor voor esthetiek en creatie, en in zekere zin ook van de esthetiek van het leven zelf. We maken vooruitgang door onze context in te slikken, te verteren en uit te schijten – een waarachtig beeld dat makkelijk omgezet kan worden tot een structurele en globale metafoor, op een manier die direct en toegankelijk is. Dit kan overigens ook in verband worden gebracht met de analytische theorieën gebaseerd op de mythe van de oorspronkelijke schepping, de grondleggende mythen van de mensheid, geschapen uit klei en aarde, werkzaam door verplaatsing van het fantasmatisch denkbeeld van het menselijke baren. (Emmanuel Lambion, op.cit., ibid.)

drukt was op het deksel, als basis voor de afgeleide uitgave die de kern vormde van de tentoonstelling: een 1040 stukjes tellende puzzel, met als samen te stellen afbeelding een perfecte foto, gemaakt door een vriend tijdens de performance, waarop de steen, die in de rivier wordt geworpen, precies op het moment van zijn parabolisch traject is opgenomen. Kortom, de ideale visuele vastlegging, eigenlijk te expliciet om rechtstreeks te dienen als beeld voor de doos van de puzzel. De uitdaging voor de kopers van de uitgave en voor de leden van de spelclubs die werden uitgenodigd om tijdens de vernissage aan een race tegen de klok mee te doen, bestaat uit het samenstellen van een beeld waarvan men het onderwerp slecht bij benadering kan gissen op grond van een tekstuele beschrijving die, zoals gezegd, vervormd is door de geautomatiseerde vertaling.

Een soortgelijke activering zal plaatsvinden tijdens **UITBURGEREN, BABY!**, een installatie van vijf tafels voorzien van puzzels; ook voor deze gelegenheid zijn leden van spelclubs uitgenodigd, dit keer uit Utrecht, die zich de functionaliteit van de tentoonstellingsruimte tijdelijk zullen toe-eigenen.

Er is in dit project sprake van een soort contextueel aangepaste, gespiegelde teruggang/voortzetting, die we zullen ontdekken dankzij de medewerking van een kikvorsman (professionele duiker) die in de gracht tegenover

WEST zal duiken. Zijn opdracht is, om bij wijze van semi-archeologische interferentie, de stenen die hij in de gracht vindt, naar de tentoonstellingsruimte te brengen.

Het lijkt of de cirkel rond is: gevonden stenen versus geworpen steen, van het ene project, dat weer opduikt uit een rivier (of gracht), naar het andere, van één land naar het andere, op drie jaar afstand, vernieuwd en in een nieuwe context, maar niet zonder (al was het maar in de geest van zijn bedenkers of van degenen die zich er in hebben geprojecteerd) een zekere afstand te hebben afgelegd, underground, of beter gezegd, underwater... Gebonden aan verschijningsdata, kunnen we de resultaten van de uitbaggeringsactie natuurlijk niet nauwkeurig aangeven, maar de vangst zal netjes worden uitgesteld langs een van de muren van de galerie, waar ook de aankondiging van de performance zal hangen.

Van het een naar het ander, via die twee verschillende uitnodigingen, is het werk van Denicolai & Provoost gekenmerkt door een terugkerend element, namelijk het suggereren, of beter, het doen ontstaan, in het verlengde van hun creatieve denkwijze en strategie, van porositeit – al was het maar voor even – van de tentoonstellingsruimte naar de werkelijkheid. Terwijl de functionaliteit van de sculpturale installatie iets gewoons heeft, iets speels, iets geruststellends, krijgt die van de duikperformance, door de voorafgaande verspreiding in de publieke ruimte, de fictionele lading van een gemengd bericht.

‘Dans cette perspective d’oeuvres ou de projets évolutifs, il serait, je pense, approprié de parler d’indifférenciation hiérarchique et de solidarité esthétique entre les différentes composantes.

Cette indifférenciation sélective et cette porosité à la fois de genre, de contenu et d’attitude, assumée vis-à-vis de l’environnement et du contexte externe comme à l’intérieur de leur binôme créatif, assume implicitement le statut d’un statement politique et d’une économie transactionnelle des rapports. En des termes strictement formels, il aplanit, on vient de le voir, les différences et résorbe la question de l’esthétique de la trace.’⁴

⁴ Zie Emmanuel Lambion, op.cit., ibid, p.65 & 195

‘Naar mijn gevoel speelt er zich daarom – in de context van evoluerende werken of projecten – tussen de verschillende componenten een hiërarchische gelijkshakeling en een vorm van esthetische solidariteit af.

Die porositeit en die selectieve gelijkshakeling – fenomenen die gegevens als genre, inhoud en attitude met elkaar vermengen en die zich zowel ten opzichte van hun omgeving als binnen hun creatieve tweemanschap manifesteren – krijgen het statuut van een politiek statement en het statuut van een economisch uitwisselingsmodel. In strikt formele termen vlakken ze, zoals we daarnet al zagen, de verschillen uit en lossen ze de kwestie op van de esthetiek van het residu, het afgeleide product.’

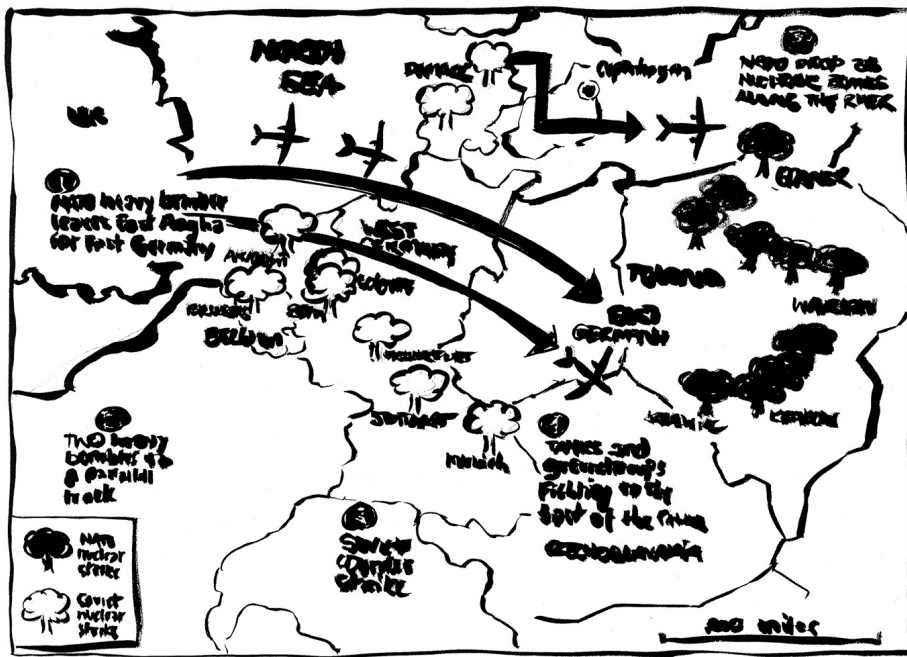
Via deze twee evoluerende, afgeleide producten van een moederproject, die in zekere zin ook symmetrisch (zowel conceptueel als architecturaal) complementair zijn, wordt het structurele belang van het steeds terugkerende concept van intersectie in het werk van Denicolai & Provoost wel duidelijk. Zowel wat betreft de ontwerpstrategie, de vormgeving van ideeën, als de activeringsmiddelen en beeld- en geluidsinstallaties.

Het is verleidelijk om op dit punt een (uiteraard vluchtig) kijkje te nemen op de editie LET'S HAVE A LOOK, die ook tijdens de tentoonstelling wordt gepresenteerd. Uitgangspunt daarvan was een tekening die door Denicolai & Provoost werd gekozen en gebruikt als reactiveringsvoorstel in verband met het project-concept the BN PROJECT: LA BIENNALE DELLE BIENNALI. Dit manifest in de vorm van een artikel dat in 2007⁵ verscheen, buigt zich over de topos van de wildgroei van biënnales en andere global salon-verschijnselen, evenals over de wenselijkheid van een herpositionering van de Biënnale van Venetië. De tekening bootst een eenvoudig voorbeeld na uit de verzamelingenleer, met aan weerskanten twee werkwoorden, links TO LOOK, rechts TO HAVE en in de intersectie van de twee verzamelingen, de uitdrukking LET'S HAVE A LOOK. Moeten we dit als een uitnodiging of een bevel opvatten? Of als sceptisch commentaar op de jachtige bezetenheid en oppervlakkigheid die het kijken en het werkelijke zich toe-eigenen (het zich-eigen-maken) vervormen naarmate de drang naar bezit en overdaad (van goederen, referenties, zelfs van kennis) de plaats inneemt van het werkelijk, bewust opnemen ervan?

Natuurlijk is het allemaal een kwestie van context en van formaat. In dit geval is de tekst van de oorspronkelijke tekening uitgegroot, vermenigvuldigd, en in zekere zin ook verstard door zijn nieuwe status van zelfklevende editie: hij heeft de vorm aangenomen van een 140 centimeter brede sticker.

De zin, die te groot is om onopvallend te zijn, is verworden tot een conceptueel werk dat verhandeld kan worden, maar waarvan men, zo niet het genot, toch op zijn minst de vrije eigendom verliest, zodra de functionaliteit ervan wordt geactiveerd. In de context van een tentoonstelling in een galerie, is het opwerpen van de eigendomsvraag natuurlijk wel relevant, maar op zich strookt deze illustratie van de intersectie-gedachte ook op subtiele wijze met de andere tentoongestelde werken, zowel formeel als inhoudelijk.

⁵ Emmanuel Lambion, *The Bn Project, La Biennale delle Biennali*, in *Janus* #11, 1/2007, pp. 29-36

‘Ces interconnexions et ces renvois, ces traces, ces rappels, ces réinitialisations, tant sémantiques que formelles, agissent, d’une proposition à l’autre, dans le temps, mais peuvent aussi se revendiquer dans la topographie confinée d’un espace d’exposition’⁶

Omgekeerd, zou het voorstel ook gezien kunnen worden als een aansporing om het essentiële karakter te aanvaarden, of zelfs te verdedigen, van de steelse blik, van die blik en die epistemologie van de tussenruimte, waaraan deze tijd ons blootstelt of die ons structureert, daar waar de ontelbare kennis (of bezits-) gebieden en netwerken die zich aaneenrijgen en elkaar kruisen in de verschillende dimensies van ons dagelijkse leven, bij elkaar komen. Alles speelt zich namelijk af alsof de echte vrijheid, de echte integratie van kennis, van cultuur, van codes waartoe we onherroepelijk worden aangezet door de porositeit en de veelvoudigheid van onze referentiekaders, schuilt in het

⁶ Zie Emmanuel Lambion, Question de traces, traces and perspectives in Network Annual 2007, pp.69 & 196

‘Deze onderlinge verbanden en verwijzingen, deze afgeleiden, deze herinneringen en gereactiveerde processen zijn stap na stap werkzaam in de tijd, zowel wat betreft de vorm als de betekenis. Maar ze stellen ook eisen aan de beperkingen van de tentoonstellingsruimte.’

feit dat we hem aanvaardden. In de tussenruimte ligt weliswaar oppervlakkigheid op de loer, maar we vinden er ook de echte vrijheid, de vrijheid ons ervan bewust te zijn, de vrijheid van de betrekkelijkheid van de blik. Wel moeten we in staat zijn (via kunst?) voor enkele ogenblikken beschouwelijk afstand te nemen, onze blik te laten rusten op een stilstaand beeld of sticker. Integratie en intersectie, vermenging van talen, codes, soorten en stijlen worden nog eens duidelijk geïllustreerd aan de hand van een reeks tekeningen die a posteriori aan deze tekst zullen worden toegevoegd.

Om te beginnen is er de handeling: het voortzetten van de tentoonstelling via deze redactionele drager, en het parasiteren van een tekstueel veld dat die tekeningen desnoods zou kunnen negeren of tegenspreken.

Dan is er de keuze van de tekeningen, die allerm minst toevallig is. De reeks is getiteld IMPRESSIONNISM en is een esthetische interpretatie van de grafieken, charts en andere tabellen die geacht worden de talrijke sociaal-economische analyses een wetenschappelijk karakter te verlenen. 'Verrijkt' met een *fou artistique*, lijken ze de vage, tendentieuze en economische journalistiek te typeren waar ze zo vaak mee gepaard gaan.

Tot slot is er hun geschiedenis en die van hun dienovereenkomstig evoluerende infiltratie- of presentatiemethoden: werden ze oorspronkelijk tijdens een hedendaagse kunstbeurs, keurig omkaderd met een verguld lijstje getoond, hier zal deze vergulde uitgave de eer toekomen de tekeningen plechtig te omlijsten en te presenteren. Daar zal de auteur dezes zeker geen bezwaar tegen maken...

Deze uitgave verschijnt naar aanleiding van de tentoonstelling:

UITBURGEREN, BABY!

Simona Denicolai & Ivo Provoost

03.03.2010 – 10.04.2010

Tekst: Emmanuel Lambion

Beelden: Uit de reeks IMPRESSIONISM, since 2006, Simona Denicolai & Ivo Provoost

Vertaling: Tiny Mulder, Sophie Welsing

Drukker: Ando bv, Den Haag

Met dank aan: Gemeente Den Haag

Uitgave: West

Oplage: 1000

ISBN: 978-90-79917-05-1

West

Groenewegje 136

2515 LR Den Haag

the Netherlands

+31 (0)70 392 53 59

www.galeriewest.nl

info@galeriewest.nl

Contact: Marie-José Sondejker

